

[Finansministeren.]

sker inden for disse sociale områder, som jeg ikke her behøver at gennemgå, vi kender dem alle sammen. Her kan man jo kun yde en offentlig indsats ved, at man får nogle mennesker ansat i disse stillinger, som kan klare opgaverne, og derfor får vi denne ret store personalemæssige udvikling på de pågældende områder. Det er simpelt hen i fuld overensstemmelse med det, man ønsker, og her vil jeg ikke begrænse mig til at tale om, at det er det, vi ønsker i regeringen eller i socialdemokratiet. Jeg føler mig helt overbevist om, at det stort set er de samme ønsker, der gør sig gældende inden for alle partier i dag. Når jeg specielt nævner det konservative folkeparti i den forbindelse, er det kun, fordi vi jo ved, at man her i de senere år er begyndt at lægge uhyre megen vægt på at tale om de sociale områder, og da talen i dag var om, hvilke områder der skulle begrænses eller ikke begrænses, hørte man også fra konservativ side, at det var skam ikke de sociale udgifter, der skulle begrænses, og det var ikke ungdommens uddannelsesfond, der skulle begrænses. Så der står, kan man vel nok sige, et samlet folketings bag ved stort set hele den udvikling, den personaleeksplosion, som nogle har kaldt det, som kan aflæses af det forslag til finanslov, vi her behandler. Der er altså virkelig tale om et fælles ansvar, et medansvar for disse ting. Hvis man ser på finanslovsforslaget og læser fremsættelsestalen — eller måske har hørt den i sin tid — vil man jo også opdage, at det, regeringen i øvrigt har gjort, ud over, at man har skåret ned på ønskerne med de 500 mill. kr., er jo, at vi praktisk taget ikke har afsat noget til ny lovgivning. Der er afsat 50 mill. kr. dertil, og det må jo siges at være meget lidt.

Med hensyn til selve den økonomiske politik må det naturligvis være rigtigt fortsat at sige, at vi skal føre en stram finanspolitik. Men jeg vil da gerne erkende, at det gjorde ikke noget, hvis kasseoverskuddet var større end det kasseoverskud, der er opført på finanslovsforslaget. Dog vil jeg sige, at man — som vi også har drøftet tidligere — jo aldrig helt kan tage kasseoverskuddet som udtryk for påvirkningen af den økonomiske udvikling. Det er bl. a. karakteristisk netop for det lovforslag, vi

behandler nu, at på drifts- og anlægsbudgettet er der jo en stigning i overskuddet; samtidig med at der er denne nedgang i kasseoverskuddet, er der en stigning i overskuddet på drifts- og anlægsbudgettet på næsten 300 mill. kr., som vel også lige må tages med ind i overvejelserne, når man skal vurdere, hvordan de samlede virkninger bliver. Men jeg vil ikke stå her i dag og sige, at jeg anser et kasseoverskud på 50 mill. kr. for at være det helt rigtige tal, og vi kan jo også forhåbentlig få et større kasseoverskud, når vi nu kommer alle disse udgifter igennem og finder ud af, hvor vi kan foretage en begrænsning.

Jeg vil altså kun sige, at vi skal fortsat have en stram finanspolitik; så kan man diskutere, hvor stram den er i virkeligheden. En nedgang i udgifterne må efter min mening i hvert fald ikke føre til, at man så kommer ind i en debat om, at nu kan man også sætte skatterne ned. Det tror jeg ikke på. Hvis vi er enige om — og sådan har jeg forstået det — at der skal føres en stram finanspolitik, så må målet være at få udgifterne ned for ad den vej at opnå denne stramhed.

Jeg vil gerne sige til hr. Ømann, der var lidt inde på byggeadministrationen, at der er faktisk af administrationsrådet nedsat et særligt udvalg til en effektivisering af statens byggeadministration med særlige sagkyndige udefra. Dette udvalg har allerede udarbejdet et skitseudkast til en betænkning, og denne betænkning ventes at være færdig en gang i foråret 1968.

Jeg skal gøre nogle enkelte bemærkninger yderligere til de enkelte. Jeg vil gerne sige til hr. Jørgen Jensen, at jeg kom til at tænke på, da jeg hørte det ærede medlem tale om disse vældige stigninger i udgifterne, at det var måske også en idé at tage det spørgsmål op, der hedder erhvervenes bidrag. Vi har været inde i en udvikling, hvor man er gået fra bidrag fra erhvervene over til, at erhvervene skulle have næsten det hele dækket af det offentlige — jeg tænker på uddannelse og meget andet. Men det er jo muligt — jeg har i hvert fald været inde på den tanke — at vi i højere grad skal ind på det, vi havde tidligere, at erhvervene selv er med til at dække disse ting; det føler man da i hvert fald trang til, når man, som hr. Ømann